

Озеро

Яків Щоголів

Сонце піднімалось, і ясне проміння,
Падаючи з неба на верхи долин,
Гріло під землею заспане коріння
І тягнуло соки в гілля із стволин.

Гілля колихалось, листом одягалось,
Вабило до себе голосних пташок;
В ліжку золотому озеро кохалось,
І синіли гори, і жовтів пісок.

Берега дійшовши, я схиливсь на йому,
В шелестіння травки дочуваться став
І таку побачив тишу нерухому,
Мов і небо, й землю сон зачарував.

От де в божім світі і покій, і згоду
Можна, я подумав, вбачить хоч на час,—
Аж поперед мене щось плеснуло в воду:
Викинулась риба та і зникла враз.

Сонце пригрівало. В глибиню озірну
Став я позирати з берегових стін
Зірко через воду чисту і прозору
На жартливий безлік водяних тварин

Тріпотно вівсянка з ряски оглядалась,
І миньок спрожогу у норинку плив,
Микався себелик, плітка викидалась:
Всюди лютий ворог здобич сторожив...

Серце защеміло болізно і мляво...
Прозирати воду перестав я вмить
І сказав: "Природо! Все в тобі цікаво,
Та й на тебе треба здалека глядіть!"

Джерело: Яків Щоголів. Поезії.— К., Радянський письменник, 1958.